

optraadt doktrinært i saa Henseende; det har ikke været en ensidig Række Forsøg paa udelukkende at forlænge Fredningstiden, der er ogsaa Fredningstider, som er forkortede eller, om man vil, Jagttider, som er forlængede. Det gælder saaledes for Ring- og Hulduers Vedkommende; det er oplyst, at disse Fugle er tiltaget meget stærkt og i visse Egne virker generende, og derfor foreslaas Fredningstiden forkortet. Medens de efter den nugældende Lov er fredede fra 1. Februar til 15. September, foreslaas Fredningstiden nu at skulle slutte 10. August.

Med Hensyn til Datoerne er det som allerede omtalt af det ærede Medlem fra Halvrimmen (Carl Sørensen) foreslaaet, at man skulde indføre en Række Standarddatoer, som lettere præger sig i en loyldig Jægers Hukommelse, saa at han ikke behøver alt for ofte at konferere med en kunstig og meget indviklet Jagtkalender. Den nuværende Jagtlov har paa dette Omraade et stort Kaos, og der har derfor ogsaa været Brug for Jagtkalenderen, som benyttedes af de Jægere, der — og det er heldigvis de fleste — gerne vilde overholde Lov og Ret paa dette Omraade. Vi har ment, det var af Betydning, at der var saa faa Jagtdatoer som muligt, og man vil se, at vi har faaet dem indskrænket til et forholdsvis ringe Antal. Først og fremmest fremtræder den 21. September som en saadan stor Standarddato, paa den gaar Jagten ind for en lang Række af Dyr, henhørende til Pattedyr- og Fuglefaunaen; men ogsaa den 16. Juli, 11. August, 14. November, 25. December og 31. December samt 31. Januar er Standarddatoer i Lovforslagets Fredningstider.

Maa jeg her indskyde en Bemærkning, som jeg fremsætter ikke som Ordfører for mit Parti og heller ikke som Medlem af det Udvalg, der har udarbejdet Udkastet, men som Repræsentant for Bornholms Amts 2den Valgkreds. Der er hos jagtinteresserede i min Valgkreds et stærkt Ønske om, at Fredningstiden for Haren dør maatte blive forlænget. Jeg ved godt, at dette Ønske ikke deles af andre Landsdele, men man kunde maaske komme ind paa den Ordning, at der var forskelligeartede Fredningsdatoer i ganske særlige Tilfælde af Hensyn til de lokale Forhold. Bornholms Natur er af en noget særlig Beskaffenhed. Løvspringet falder dør 14 Dage senere end i det øvrige Land; og det er vel nok muligt, at ogsaa Yngletiden for visse Dyrearters Vedkommende falder paa et noget senere Tidspunkt. Det er vistnok vanskeligt at konstatere dette; men det

hævdes af interesserede Jægere hos os, at det vilde være meget ønskeligt, om man kunde faa en noget længere Fredningstid for Bornholms Vedkommende for Haren. Jeg henstiller dette til velvillig Overvejelse i det kommende Udvalg.

Et andet Hovedpunkt i det fremsatte Lovforslag er Forslaget om Udøvelsen af en vis Kontrol med Jægere. Det hører efter min Mening ikke med til de almindelige Menneskerettigheder at gaa omkring med en Bøsse i Haanden og plaffe løs paa levende Skabninger; det er berettiget fra Samfundets Side at øve en vis Kontrol med, hvad det er for Personer, der saaledes faar Lov til at benytte Skydevaaben. Det er ikke alene af Hensyn til Dyrene, men ogsaa af Hensyn til Menneskene. Vi har en ganske forferende Vaadeskudsstatistik. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men kun nævne, at det oplyses i Betænkningen, at det er et overordentlig stort Antal Mennesker, som hvert Aar nedlægges, om jeg saa maa sige, ved Vaadeskud, eller som paadrages alvorlige Læsioner ved hensynsløs og letsindig Omgang med Skydevaaben, derunder selvfølgelig de til Jagt benyttede. Det opgøres — men jeg tror ikke, Statistikken er særlig paalidelig —, at der aarlig paa denne Maade omkommer eller gøres til Invalider henved 100 Mennesker. Det hævdes ogsaa, at Markfreden i vort Land, navnlig i den Tid, Harejagten gaar ind, ofte er — for at bruge et Udtryk, der er anvendt i Betænkningen — stærkt kompromitteret. Det er derfor ikke uberettiget at kræve en vis Kontrol med, hvem der færdes med Skydevaaben.

Ogsaa af Hensyn til de Dyr, som det dog er Hovedformaalet for disse Jægere at nedlægge — det andet var jo kun Vaadeskud —, synes jeg, det er rimeligt at kræve, at Jægerne er Personer, som ved Besked om deres Vaabens Rækkeevne. Jeg lagde med Sorg Mærke til det ærede Medlem fra Halvrimmens Udtalelser om dette Spørgsmaal. Det var Ord, som var saa kølige overfor Spørgsmaalet om Dyrs Behandling og Dyrs Lidelser, at jeg ikke havde ventet, at det ærede Medlem skulde fremsætte dem. Det ærede Medlem vendte sig mod de Medlemmer, som under Finanslovens første Behandling var fremkommet med lidenskabelige Udbrud af Vrede over stedfundne Dyrplagerier. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvorfor det ærede Medlem vender sig imod disse Udtalelser; thi det forekommer mig, at det var svage, men stærkt berettigede Udtalelser, der faldt fra forskellige ærede Medlemmer i Anledning af de ganske latterlige